Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 39

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια.)

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ

Οἱ ναῦται εἶχον διαταχθῆ νὰ ποδιβασθοῦν, διὰ νὰ μὴ γίνεται θόρυβος ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου. Ἂν ἡ Παυλίνα ἤθελεν ἀποκοιμηθῆ, ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴ διαταράξῃ τίποτε τὸν ὕπνον της.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης εἶχεν εἰδοποιηθῆ περὶ ὅλων. Ἐγνώριζεν ὅτι εἶχεν εὑρεθῆ τὸ ἀντιπυρετικὸν φάρμακον καὶ ὅτι εἶχε δοθῆ πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Παυλίναν. Ἀφῆκεν ὅθεν τὴν Μορίσκην, ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν Γαλλινέττα...

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν τῷ ἔνευσε νὰ μὴ προχωρήσῃ.

Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ὑπήκουσε καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἕνα βράχον, θρηνῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν, ἐὰν δὲν ἐπήρχετο νέος παροξυσμός, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι τὸ καλοραδίτον εἶχεν ἐνεργήσῃ. Ἐντὸς δύο ὡρῶν θὰ ἐγνώριζαν ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς, καὶ ἴσως μάλιστα βεβαιότης, ὅτι ἡ νεᾶνις θὰ ἐσώζετο.

Μὲ ποίαν ἀνέκφραστον ἀγωνίαν περιέμενον ὅλοι!... Ἠκροάζοντο μήπως ἤθελε διαφύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Παυλίνας στεναγμός... μήπως ἤθελε φωνάξῃ... Ὄχι, δὲν ἐπρόφερε λέξιν...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐπλησίασεν εἰς τὸ ὑπόστεγον...

Ἡ Παυλίνα ἐκοιμᾶτο, ἐκοιμᾶτο χωρὶς τὴν παραμικρὰν στενοχωρίαν, ἐν ἄκρᾳ γαλήνῃ...

— Ἐσώθη... ἐσώθη!... ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν.

—Τὸ ἐλπίζω... τὸ πιστεύω... Ἐ, ἀξίζει ὁ,τι πῆς αὐτὸ τὸ καλοραδίτο!.. Μόνον ποῦ εἶνε σπάνια τὰ φαρμακεῖα εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόκον!..

Παρῆλθεν ἡ ὥρα καὶ ἡ προσβολὴ δὲν ἐπανῆλθε. Δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον!

Καὶ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ Παυλίνα ἐξύπνησεν, ἠμπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ,— ὄχι ἄνευ λόγου αὐτὴν τὴν φοράν,— τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ:

— Εἶμαι καλλίτερα.... ναί... αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ καλλίτερα...

Ἔπειτα, ὅταν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλλινέττα, εὑρέθη πλησίον της:

— Πᾶμε καλλίτερα... θεῖέ μου!.. τῷ εἶπε μειδιῶσα, ἐν ᾧ ἐσπόγγιζε μὲ τὸ χέρι της τρυφερότατα τὰ δάκρυα τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου.

« Καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἕνα βράχον, θρηνῶν. » (Σελ. 300, στ. ηλ. α'.)

Ἠγρύπνησαν παρὰ τὸ πλευρόν της ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἄλλα ἀφεψήματα τοῦ θαυματουργοῦ αὐτοῦ φλοιοῦ τῇ ἐδόθησαν. Ἐκοιμήθη ἡσύχως, καὶ τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐξύπνησε, κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε πλέον περὶ τῆς σωτηρίας της. Ὁποίαν χαρὰν ἠσθάνθησαν οἱ ἐπιβάται, ὁποίαν χαρὰν ἐπίσης καὶ τὰ πληρώματα τῶν δύο πλοιαρίων!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Μακάβα, μεθ' ὅλας του τὰς εὐγενεῖς ἀρνήσεις, ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐκλέξῃ διὰ τὴν οἰκογένειάν του ὅ,τι τῷ ἤρεσεν ἀπὸ τὸ φορτίον τῆς Μορίσκης. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐφάνη ὀλιγαρκής. Μερικαὶ μάχαιραι, εἷς μικρὸς πέλεκυς, ὀλίγον ὕφασμα, καθρεπτάκια καὶ ὀλίγα σιγάρα ἐπλήρωσαν τὸ πολύτιμον καλοραδίτον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσουν, παρετήρησαν ὅτι ὁ Ζορρὲς δὲν εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Γαλλινέττας, καὶ βεβαίως θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν

χθεσινὴν ἐσπέραν. Ἐρωτηθείς, ὅταν ἐπέστρεψεν, ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ, ἀπήντησεν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ πλήρωμα διετάχθη νὰ ποδιβασθῇ, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δάσος. Ἠρκέσθησαν εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην, τὴν ἀρκετὰ εὔλογον, τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἡ ἀλήθεια δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξελεγχθῇ.

Τὰς ἀκολούθους τέσσαρας ἡμέρας, τὰ πλοιάρια ἀνέπλευσαν, ὄχι ἄνευ μεγάλων κόπων, τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου. Μόλις διήνυον δέκα χιλιόμετρα κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἀδιάφορον! Ἡ Παυλίνα ἀνέκτα ταχέως τὴν ὑγείαν της, ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις της. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ δὲν ἦφινε πλέον, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἤρχισε νὰ τὸ εὑρίσκῃ φυσικώτατον.

— Ἦταν γραφτό! ἔλεγε. Ἀλλά... τί θὰ πῇ ὁ συνταγματάρχης μου;

Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἀσθενὴς ἠμπόρεσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ὑποστέγου, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας. Σκεπασμένη μ' ἔλαφραν κουβέρταν, ἐξηπλωμένη εἰς καλὸν στρῶμα ἀπὸ χόρτα ξηρά, εἰς τὴν πρῴραν τῆς Γαλλιν έττας, ἀνέπνεε τὸν δροσερὸν καὶ δυναμωτικὸν ἀέρα τῶν πεδιάδων.

Τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ δὲν ὑπερέβαινεν ἐδῶ τὰ τριάκοντα μέτρα. Συχνὰ ἠναγκάζοντο νὰ σπρώχνουν τὰ πλοιάρια διὰ τοῦ γαραπάτου, ἢ νὰ τὰ ρυμουλκοῦν διὰ τῆς ἐσπίλλας. Ἀπήντησαν δὲ καὶ μερικὰ στενὰ ἀρκετὰ δύσκολα, καὶ τὸ ὕδωρ εἰς μερικὰ μέρη ἦτο τόσῳ ρηχόν, ὥστε ἔγινε σκέψις περὶ ἐκφορτώσεως τῶν πλοιαρίων.

Εὐτυχῶς ἠμπόρεσαν νὰ τὴν ἀποφύγουν. Κατερχόμενοι εἰς τὸ ὕδωρ, οἱ ναῦται ἐλάφρυναν ἀρκετὰ τὰ πλοιάρια, καὶ οὕτω κατώρθωναν νὰ διέρχωνται τὰ δύσκολα μέρη, ἀπὸ τοῦ στενοῦ τῆς Μαναβίσκης μέχρι τοῦ Γιαμαρακίνου.

Κάθε βράδυ, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπήγαιναν νὰ κυνηγήσουν εἰς τὰ δάση τῆς ὄχθης, καὶ ἐπανήρχοντο πάντοτε μὲ ἄφθονον θήραμα.

Ἡ ὑγεία τῆς Παυλίνας εἶχεν ἤδη ἀποκατασταθῇ τελείως. Δὲν ἠσθάνθη τὸν ἐλάχιστον πυρετόν, ἀφ' ἧς ἡμέρας μετεχειρίσθη τὸ καλοραδίτον. Φόβος ὑποτροπιάσεως δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἔπρεπε τώρα νὰ ἀφήσουν νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς νεότητος.

Τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἐφάνη δεξιόθεν δροσειρά, σημειουμένη εἰς τὸν χάρτην ὑπὸ τὸ ὄνομα Γουανάγεια ὄρη.

Τὴν 26, μετὰ μεγάλων δυσκολιῶν καὶ ὑπεραν θρώπων ἀγώνων, τὰ πλοιάρια διῆλθον τὸ στενὸν Μαρκές.

Ἐπανειλημμένως, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ὁ Βαλδὲζ καὶ ὁ Πάρσαλ παρετήρησαν, ὅτι ἡ ἀριστερὰ ὄχθη δὲν ἦτο τόσον ἔρημος, ὅσον ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἀνθρώπινοι μορφαὶ διεκρίνοντο κάποτε διαλισθαίνουσαι μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αὗται ἦσαν Γουαχαρίβοι, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ νησυχήσουν, διότι οἱ Ἰνδοὶ οὔτε εἶνε σχεδὸν ἀβλαβεῖς.

Ἐν τούτοις, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ εἰς μάτην ἐπεχείρησαν νὰ συναντήσουν, νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον μακρόθεν εἰς τὸ δάσος. Ἐννοεῖται, ὅτι ἂν οἱ ἰθαγενεῖς οὗτοι δὲν ἦσαν Γουαχαρίβοι, ἀλλὰ Κουΐβαι, — καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τοῦ Ἀλφανίζ, — ἡ παρουσία των θὰ πετέλει σοβαρώτατον κίνδυνον. Ὅθεν ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδὲζ ἔλαβον τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα, καὶ δὲν ἄφιναν τοὺς ἀνθρώπους των νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν ξηράν. Ὅσον διὰ τὸν Ζορρές, ἡ διαγωγή του οὐδὲν ὕποπτον παρουσίαζε, καὶ οὔτε μίαν φορὰν δὲν ἔδειξε διάθεσιν νὰ ποδιβασθῇ. Ἄλλως τε, μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ σταθμούς, τὰ πλοιάρια θὰ ἠναγκάζοντο νὰ σταματήσουν, διότι δὲν θὰ εὕρισκον πλέον ἀρκετὸν ὕδωρ εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ὀρενόκος θὰ ἦτο ἐκεῖ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ποτάμιον, τὸ ὁποῖον ἐκπηγάζει ἐκ τῆς Παρίμας, διὰ νὰ γίνῃ κατόπι, διὰ τριακοσίων παραποτάμων, ἡ μεγαλειτέρα ἀρτηρία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Θὰ ἠναγκάζοντο λοιπὸν νὰ φίσουν τὰ πλοιάρια, καὶ ἐπὶ πεντήκοντα χιλιόμετρα, διὰ μέσου τῶν πυκνῶν δασῶν τῆς δεξιᾶς ὄχθης, νὰ πεζοπορήσουν πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, 27 Ὀκτωβρίου, καθὼς καὶ ἡ ἑπομένη, δύναται νὰ λογισθοῦν μεταξὺ τῶν ἐπιπονωτέρων τοῦ ταξειδίου. Ἐχρειάσθη ὅλη ἡ ἀφοσίωσις τῶν ναυτῶν καὶ ὅλη ἡ δεξιότης τῶν κυβερνητῶν, διὰ νὰ διαπεράσουν τὸ στενὸν τῶν Γουαχαρίβων, — τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθασε τῷ 1760 ὁ Διάζ δὲ λὰ Φουέντε, ὁ πρῶτος ἐξερευνητὴς τοῦ Ὀρενόκου.

— Ἂν οἱ Γουαχαρίβοι δὲν εἶνε τρομεροί, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον μὲ τὰ στενά, ποῦ φέρουν τόνομά των.

— Καὶ θὰ εἶνε θαῦμα, ἂν θὰ περάσωμεν χωρὶς ζημίας! ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέζ.

— Ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς ἔκαμεν ἤδη ἕνα θαῦμα, σώσας τὸν ἀγαπητόν μας Παῦλον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, θὰ κάμῃ βέβαια καὶ ἄλλο ἕνα, διὰ τὸ πλοῖον ποὺ τὸν φέρει.

— Ἀμήν! ἐψιθύρισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Καὶ πραγματικῶς, ἦτο θαῦμα ποῦ κατώρθωσαν τὰ πλοιάρια νὰ περάσουν τὸ ἐπικίνδυνον στενὸν τοῦ ποταμοῦ μὲ πολὺ ὀλίγας βλάβας, — σχισμάδας τινὰς μόνον, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐδιορθόνοντο εὔκολα κατὰ τὸν πλοῦν.

Ἐξεκίνησαν πάλιν τὴν πρωΐαν. Τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ μόλις ἠρίθμει δεκαπέντε ἕως εἴκοσι μέτρα. Τὰ πλοιάρια διῆλθον ἀκόμη καὶ ἄλλα στενά, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρας Γουαχαρίβας, — μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ στενὸν τῶν Γάλλων, — καὶ τέλος τὴν ἐσπέραν, ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδὲζ ἔδεσαν τὰ πρυμνήσια ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἀπέναντι, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἠγείρετο ὁ σκοτεινὸς ὄγκος ὑψηλοῦ καὶ ἀκροτόμου βουνοῦ. Ἦτο τὸ βουνὸν Μωνουάρ, ὀνομασθὲν οὕτως ὑπὸ τοῦ Σαφφανζών, πρὸς τιμὴν τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας τῶν Παρισίων.

Ἴσως, — ἕνεκα τῶν ὑπερβολικῶν κόπων, — ἡ ἐπαγρύπνησις δὲν θὰ ἦτο τελεία τὴν νύκτα ταύτην. Τῷ ὄντι, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἕκαστος δὲν ἐσυλλογίσθη ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην. Ἐπιβάται καὶ ναῦται δὲν ἤργησαν νὰ παραδοθοῦν εἰς ὕπνον βαθύτατον.

Τὴν νύκτα οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη, καμμία προσβολή, καμμία ἔφοδος οὔτε Ἰνδῶν Μπράβων οὔτε Κουΐβων τοῦ Ἀλφανίζ.

Τὴν γαραυγήν, οἱ δυο κυβερνῆται, ἐξυπνήσαντες, ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπλήξεως δυσαρέστου: Τὸ ὕδωρ, ἀρκετὰ ρηχὸν ἤδη, εἶχε χαμηλώσῃ ἀκόμη ἥμισυ μέτρον ἀπὸ τῆς προτεραίας. Τὰ πλοιάρια εἶχον καθίσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου. Μερικὰ ρυάκια ὑποκίτρινα διέσχιζον μόλις τὴν κοίτην τοῦ Ὀρενόκου. Ὁ πλοῦς λοιπὸν καθίστατο ἀδύνατος εἰς τὸ ἑξῆς, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ξηρᾶς ἐποχῆς.

Ὅταν τὰ πληρώματα συνηθροίσθησαν εἰς τὴν πρῴραν τῶν πλοιαρίων, παρετηρήθη ὅτι εἷς τῶν ναυτῶν ἔλειπεν...

Ὁ Ζορρὲς εἶχε γίνῃ ἄφαντος. — καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΣΥΝΒΟΛΑΙΟΝ

Τὸ βουνὸν Μωνουὰρ ἐγείρει τὴν κορυφήν του ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, εἰς ὕψος χιλίων πεντακοσίων μέτρων. Ἡ ὀροσειρά, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τοῦ πελωρίου του ὄγκου, καὶ τῆς ὁποίας φαίνεται ὡς τὸ ἀκλόνητον ἔρεισμα, ἐπεκτείνει τὰς διακλαδώσεις της μακρὰν πρὸς τὸ νοτιοανατολικά.

Εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα περίπου χιλιομέτρων, ἐγείρεται τὸ βουνὸν Φερδινάνδος Λεσσέψ, οὕτως ἐπονομασθὲν καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Σαφφανζών.

Ἐδῶθεν ἀρχίζει τὸ κυρίως ὀρεινὸν μέρος τῆς Βενεζουέλας. Ἐδῶ τὰ βουνὰ παρουσιάζουν ὄψιν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικήν. Ἐδῶ ἐκτείνεται ἡ Σιέρρα Παρίμα, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Ὀρενόκος. Ἐδῶ ὑψοῦται τὸ Ἐρυθρὸν Ὄρος, τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ νεφῶν, ἡ γόνιμος μήτηρ τῶν ποταμίων, κατὰ τοὺς ἰνδικοὺς θρύλλους, ἡ Ροραΐμα ἐκείνη, ἡ

ἐγειρομένη ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν συνόρων τριῶν Κρατῶν.

Ἂν τὸ ἐπέτρεπεν ὁ ποταμός, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐξηκολούθουν τὸν πλοῦν μέχρι τῆς Σιέρρα-Παρίμας· ἀλλὰ πρὸς μεγάλην των λύπην, ὤφειλον τώρα νὰ παραιτήσουν τὸν τρόπον τοῦτον τῆς μεταφορᾶς. Ἠμποροῦσαν βέβαια νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξείδιον μὲ τὰς κουριάρας τῶν πλοιαρίων. Ἀλλὰ καθεμία ἀπὸ τὰς μικρὰς αὐτὰς λέμβους, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιλάβῃ περισσότερα ἀπὸ δύο πρόσωπα. Ἔπειτα, πῶς θὰ μετέφερον τὰς ἀποσκευάς;

Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ ἐντελῶς, καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, μετὰ τῶν κυβερνητῶν Πάρσαλ καὶ Βαλδέζ, συνεκρότησαν συμβούλιον.

Διὰ τοῦ συμβουλίου τούτου ἔμελλε νὰ ληφθῶσι σπουδαῖαι ἀποφάσεις, διότι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξηρτᾶτο ἡ ἐξακολούθησις, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ταξειδίου.

Τὰ ἐξ ταύτα πρόσωπα ἔλαβον θέσιν ἐπὶ τῆς ὄχθης, πλησίον τοῦ δάσους, ἐν ᾧ κάτωθεν αὐτῶν ἐξετείνετο ἡ ξηρὰ κοίτη, ἡ πλήρης πετρῶν καὶ ἄμμου, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἀνεπαύοντο τὰ δύο πλοιάρια, ἐκεῖ παρὰ τὸ στόμιον ἑνὸς ποταμίσκου, — τοῦ ρίου Τορρίδα.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος, ὁ ἀὴρ δροσερός. Δεξιᾷ, ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ὄχθης, ἔλαμπεν ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ, λουομένη ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Πρόβαλε, ἄδολη ψυχή,
καὶ χαιρέτισε τὴν πλάσι
καὶ ἄκουσε ποιὰ προσευχὴ
ψάλλουν τὰ πουλιὰ 'στὰ δάση.

Καὶ μὲ ὄψι χαροπὴ
ἴδὲς τὸν κόσμο πέρα-πέρα,
ποῦ προσμένει νὰ σου εἰπῇ
«ἀγγελούδι, καλὴ μέρα».

Ἄνθισε, καρδιὰ καλή,
καὶ χαιρέτισε τὰ κρῖνα,
'στῆς αὐγούλας τὸ φιλὶ
ποῦ γλυκοξυπνοῦν κἔκεῖνα

Καὶ κάθε ἄνθος τρυφερό,
ποῦ ὁ ἥλιος τὸ ἀναστήνει,
ἰδές, μὲ ἀθάνατο νερὸ
τὸ ραντίζει ἡ καλωσύνη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

Μέσα εἰς ἕνα λοβὸν ἦσαν πέντε μπιζέλια. Ἦσαν ὅλα πράσινα καὶ ὁ λοβὸς ἦτο πράσινος· διὰ τοῦτο ἐνόμιζαν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο πράσινος — ἀλλὰ τὸ ἴδιον θὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁποιος ἄλλος ἦτο εἰς τὴν θέσιν των. — Ὁ λοβὸς ἐμεγάλωνε καὶ τὰ μπιζέλια ἐγίνοντο χονδρότερα, ἀραδιασμένα ὅλα τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἔλαμπεν ἔξω, ἐζέσταινε τὸν λοβόν· ἡ βροχὴ τὸν καθίστα διαφανῆ. Ὥστε τὴν ἡμέραν τὰ μπιζέλια εἶχαν φῶς, καὶ τὴν νύκτα τὸ σκότος τὰ ἀπεκοίμιζε γλυκά, γλυκά. Ἀλλά, ἀφ' οὗ ἔγιναν χονδρὰ ἔγιναν καὶ σοβαρὰ καὶ γνωστικά.

— Ἐδῶ θὰ μείνωμε γιὰ πάντα; εἶπε τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν· θὰ κοκκαλιάσωμε ἂν εἴμεθα ὅλο ἔτσι ἀκίνητα. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὸν κόσμον θὰ ὑπάρχουν πολὺ περίεργα πράγματα.

Ἐπέρασαν ἑβδομάδες τινὲς καὶ τὰ μπιζέλια ἐκιτρίνισαν. Ὅλος ὁ κόσμος κιτρινίζει ἔλεγαν, καὶ βεβαίως, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λέγουν.

Ἐξαφνα ἠσθάνθησαν δυνατόν τινα κλονισμόν· εἷς ἄνθρωπος ἔκοψε τὸν λοβὸν καὶ τὸν ἔβαλεν ἐντὸς ἑνὸς σάκκου μὲ ἄλλους πολλούς.

— Ναί, θὰ μας ἀνοίξουν τὴν φυλακή μας, εἶπαν τὰ μπιζέλια, καὶ ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν ἐπίσημον στιγμήν.

— Ποιὸ ἀπὸ ἡμᾶς θὰ προοδεύσῃ περισσότερον εἰς τὸν κόσμον; εἶπε τὸ μικρότερον· θὰ τὸ μάθωμεν μετ' ὀλίγον, καθὼς ἐλπίζω.

— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπε τὸ μεγαλήτερον μὲ εἰλικρινῆ ὑπομονήν.

Κράκ! ὁ λοβὸς ἠνοίχθη καὶ τὰ πέντε μπιζέλια, θαμβωθέντα ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἐκύλισαν εἰς τὴν χεῖρα ἑνὸς μικροῦ παιδίου.

— Θὰ πᾶνε μιὰ χαρὰ 'στὸ τουφεκάκι μου, εἶπε, καὶ παρευθὺς ἔβαλε ἕνα μέσα εἰς τὸν σωλῆνά του καὶ τὸ ἐξηκόντισε.

— Νά, ἐγὼ πάγω καλιά μου, ἀνέκραξε τὸ μπιζέλι· πιάστε με ἂν μπορῆτε.

Καὶ ἔγινεν ἄφαντον.

— Ἄλλο! εἶπε τὸ παιδίον.

— Πηγαίνω ἴσια εἰς τὸν ἥλιον, εἶπε τὸ δεύτερον μπιζέλι. Τί ὡραῖο λοβὸ ποῦ θὰ ἔχω ἐκεῖ! θά μου πηγαίνῃ μιὰ χαρά.

Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ ὀκνηρότερα ἀπὸ ὅλα, εἶπαν τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο: ἔρχεσαι νὰ κοιμηθοῦμε λιγάκι πρὶν νὰ ξεκινήσωμε;.... Ἴσως θὰ φθάσωμε μακρύτερα.

Καὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς· ἀλλὰ τὸ μικρὸν παιδίον τὰ ἔλαβε καὶ τὰ ἔθεσεν εἰς τὸ τουφεκάκι του ὅπως καὶ τὰ δύο πρῶτα.

— Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου, εἶπε τὸ τελευταῖον· γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τὸ παιδίον τὸ ἐτίναξε μὲ τὸ τουφεκάκι του, καὶ ἐπῆγε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον μιᾶς σοφίτας, μέσα εἰς μίαν σχισμάδα γεμάτην βοῦρλα καὶ χῶμα. Τὰ βοῦρλα ἐκλείσθησαν ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἀπὸ μέσα των, καὶ τοιουτοτρόπως ἐμβῆκε πάλιν εἰς φυλακήν, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν το ἐγκατέλειψεν. — Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τὸ ἰδικόν μου, ἐπανέλαβεν ἄλλην μίαν φοράν.

Εἰς τὴν σοφίταν ἐκείνην κατῴκει μία πτωχὴ γυνή, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν ἐπήγαινεν εἰς ἄλλας οἰκίας καὶ εἰργάζετο διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της· ἔκαμνε τὰς κοπιωδεστέρας ἐργασίας, διότι ἦτο δυνατὴ καὶ γενναία. Ἐν τούτοις ἔμενε πάντοτε πτωχή, καὶ εἶχε περάσῃ ἤδη ἓν ἔτος ἀφ' ὅτου εἶχεν ἄρρωστην τὴν μικράν της κόρην, παραδέρνουσαν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

— Θὰ πάγῃ νὰ βρῇ τὴν ἀδελφοῦλά της, ἔλεγεν ἡ κακόμοιρη μητέρα. Αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχα καὶ τὰ ἀνέτρεφα μὲ τόση δυσκολία. Ὁ Θεὸς ἐμοιράσθηκε μαζί μου τὸν κόπον μοῦ· πῆρε τὸ ἕνα. Τὸ ἄλλο θέλω πλειὰ νά μου μείνῃ. Ἀλλοίμονον! καθὼς φαίνεται δὲν θέλει νὰ τὰ ξεχωρίσῃ· τὸ κοῦμένο! εἶνε τόσο βαρειὰ ἄρρωστο ποῦ δὲν θά μου γλυτώσῃ!

Ἐν τούτοις τὸ κοριτσάκι δὲν ἀπέθανεν. Ὑπέφερε μὲ ὑπομονὴν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ ἐπήγαινεν εἰς τὸ ἔργον της.

Ἦλθεν ἡ ἄνοιξις, καὶ ἓν πρωΐ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μήτηρ ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ λάμπῃ τόσον δυνατὰ εἰς τὸ παραθυράκι, ὥστε εἴλκυσε τὸ βλέμμα τοῦ ἀρρώστου κοριτσίου.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, πῶς βλέπω κάτι πράσινο· νὰ κινῆται ἐκεῖ σιμὰ 'στὸ παραθυροφύλλο. Τί νάνε ἀρά γε.

Ἡ μήτηρ μισοάνοιξε τὸ παράθυρον.

— Ὦ! εἶπε, εἶνε ἕνα μπιζελάκι· ἐφύτρωσε τώρα. Δὲν καταλαμβάνω πῶς ἦλθε κ' ἐχώθηκε ς' αὐτὴν τὴν σχισμάδα· ἀλλ' ἀδιάφορον· ἴσως θὰ εὐχαριστηθῇς νὰ την βλέπῃς αὐτὴν τὴν ὀλίγην πρασινάδα.

Καὶ ἐπλησίασε τὸ κρεββατάκι εἰς τὸ παράθυρον, ὅπως ἡ μικρὰ κόρη της βλέπῃ καλὰ τὸ μικρὸν φυτόν· ἔπειτα τὴν ἐφίλησε καὶ ἀνεχώρησε.

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἐπέστρεψεν, ἡ μικρὰ τῇ εἶπε:

— Μαμμά, θαρρῶ πῶς εἶμαι καλλίτερα. Ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου μ' ἔκαμε καλό. Ἔτσι ποῦ ἔβλεπα τὸ μπιζελάκι νὰ φυτρόνῃ, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι θὰ γίνω καλά, καὶ σὰν κι' αὐτὸ θὰ δυνατέψω 'στὸν ἥλιο καὶ 'στὸν ἀέρα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, μολονότι δὲν ἐτόλμησε νὰ το πιστεύσῃ.

Ἐν τούτοις ἐτοποθέτησε πλησίον τοῦ μικροῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς τὴν θυγατέρα της τόσον καλὰς σκέψεις, ἓν μικρὸν ξυλαράκι διὰ νὰ περιπλεχθῇ

επάνω εἰς αὐτό. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ, καὶ καθ' ἡμέραν τὸ πράσινο κοτσάνι τοῦ μπιζελιοῦ ἐγίνετο μεγαλήτερον.

Ὕστερα ἀπ' ὀλίγον καιρόν, ἡ μήτηρ παρετήρησε μὲ ἔκπληξίν της ἐν ὡραιότατον ἄνθος. Τῇ ἐφάνη ὡς καλὸς οἰωνός, καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἰατρευθῇ ἡ θυγάτηρ της. Τὸ κοράσιον ὡμίλει μὲ περισσοτέραν ζωηρότητα. Εἶχε δύο ἡμέρας, ποῦ ἐσηκόνετο καὶ ἐκάθητο δίχως βοήθειαν ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του· καὶ παρετήρει πάντοτε μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, μὲ ἀγάπην μάλιστα, τὸ εὔμορφον φυτὸν τὸ ὁποῖον ἐπρασίνιζε ὡς μικρὸν δενδράκι ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα, τὸ κοράσιον ἠδύνατο νὰ σηκόνεται καθ' ἡμέραν, μίαν ὁλόκληρην ὥραν. Ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὰ ἄσπρα καὶ κόκκινα λουλούδια, ἐχαίρετο τὴν γλυκύτητα τοῦ ἀέρος καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου. Κάποτε ἔσκυπτε καὶ ἐφίλει τὰ τρυφερὰ φύλλα τοῦ ἀγαπητοῦ της φυτοῦ, τὸ ὁποῖον τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸ εὐτυχὲς ἀπὸ τὰς θωπείας της.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

(Andersen) ΔΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΔΙΟΦΥΙΑΙ ΚΑΙ ΚΛΙΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

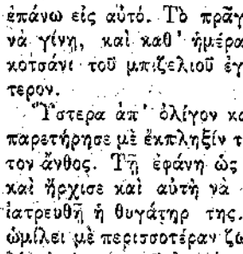

εγ παρεπονεῖτο προχθὲς ἕνας φίλος μου, ὅτι ἡ κόρη του δὲν εἶνε καὶ τόσον πολὺ ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματα.

— Περίεργον! εἶπα καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ Ἑλενίτσα σου ἔχει πολὺ φιλότιμον καὶ μελετᾷ μὲ ζῆλον.

— Ναί, μοῦ ἀπήντησεν, ἀλλὰ δὲν ἐπιδίδει τὸ ἴδιο εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Τὸ πιάνο, παραδείγματος χάριν, τὸ παραμελεῖ. Νά, τὸ ἄρχισαν τὴν ἴδιαν ἐποχὴν μὲ τὴν Ἀγλαΐαν. Ἡ Ἀγλαΐα τώρα κάμνει θαύματα, καὶ ἡ κόρη μου δὲν ἠμπορεῖ νὰ παίξῃ χωρὶς λάθος οὔτε τὸ εὐκολώτερον κομμάτι.

— Καὶ ὅμως μελετᾷ καὶ αὐτή, κοπιάζει, περισσότερον ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγλαΐαν...

— Ἴσως... ἀλλὰ τί ὠφελεῖ αὐτό; Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶνε καθόλου ἱκανοποιητικόν.

— Τότε ξεύρεις τί πρέπει νὰ γίνῃ;

— Τί;

— Ἡ Ἑλενίτσα σου πρέπει νὰ παύσῃ τὸ πιάνο.

Ὁ φίλος μου μ' ἐκότταξεν ἔκπληκτος. Ὡσὰν νὰ μου ἔλεγε: Πῶς; νὰφίσῃ τὸ πιάνο; ἕνα πιάνο ποὺ μου ἐστοίχισε τόσον ἀκριβά;... μίαν τέχνην, ποῦ εἶνε τόσον ὡραία, ὅπως ἡ μουσική;... μίαν συμπλήρωσιν τῆς ἀνατροφῆς, ποῦ στολίζει τόσον τὸν ἄνθρωπον;

— Ναί, φίλε μου, ἔχεις πολὺ δίκιο καὶ ἐννοῶ ἔλην σου τὴν λύπην. Μάθε ὅμως, ὅτι ἡ Τέχνη δὲν εἶνε δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἶνε ἀπὸ τὰ μαθήματα ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα πρὸ παντὸς χρειάζεται ἰδιοφυΐα. Ἡ ἐπιμέλεια, ἡ φιλοτιμία, ὁ ζῆλος δὲν κάμνει τίποτε. Ἡ Ἀγλαΐα ἔχει ἰδιοφυΐαν, ἡ Ἑλενίτσα σου δὲν ἔχει. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀγλαΐα, ἡ ὁποία κοπιάζει σχετικῶς ὀλιγώτερον, κάμνει θαύματα, ἐν ᾧ ἡ Ἑλενίτσα, ἂν καὶ κοπιάζῃ πολύ, δὲν κάμνει τίποτε. Οὔτε νὰ τὴν μεμφθῇς πρέπει δι' αὐτό, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὴν βασανίζῃς. Παῦσέ της λοιπὸν τὸ πιάνο, καὶ προσπάθησε νὰ κακαλύψῃς εἰς τί πρᾶγμα ἔχει ἰδιοφυΐαν, διὰ νὰ καλλιεργήσῃ αὐτό, καὶ μόνον αὐτό.

Ὁ φίλος μου μὲ ἤκουε σκεπτικός... Ἤρχισε νὰ συλλογίζεται μήπως πραγματικῶς ἀδικοῦσε τὴν Ἑλενίτσαν του, ποῦ τὴν ἐθεωροῦσεν ὡς ἀμελῆ, ἐν ᾧ μόνον ἡ ἡ κλίσις, ἡ ἰδιοφυΐα ἴσως τῆς ἔλειπεν. Καὶ ἔτσι ἦτο, καὶ ἔτσι εἶνε. Ὅλοι δὲν ἐπιδίδουν ὁμοίως εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μάλιστα μαθήματα, —διὰ τὴν μουσικήν, διὰ τὴν ζωγραφικήν, κτλ.— ἡ ἰδιοφυΐα εἶνε τόσον ἀπαραίτητος, ὥστε χωρὶς αὐτὴν καὶ οἱ μεγαλήτεροι κόποι πηγαίνουν χαμένοι. Βέβαια, διὰ νὰ μάθῃ ὁπωσδήποτε κανεὶς ἑλληνικά, ἢ μίαν ξένην γλῶσσαν, ἢ ἱστορίαν, ἢ γεωγραφίαν, ἢ φυσικήν, δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα κλίσις. Ὁ κοινὸς νοῦς, ὀλίγη μνήμη καὶ πολλὴ ἐπιμέλεια ἀρκοῦν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ παίζῃ πιάνο ἢ βιολί, διὰ νὰ μάθῃ νὰ ἐκτελῇ καλὰ ἢ νὰ συνθέτῃ μουσικήν, διὰ νὰ μάθῃ νὰ κάμνῃ εἰκόνας ἢ ποιήματα,—ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, χρειάζεται καὶ τὸ φυσικὸν δῶρον, τὸ τάλαντον, ὅπως τὸ λέγουν οἱ Εὐρωπαῖοι, ἡ ἰδιοφυΐα. Καὶ ἡ ἰδιοφυΐα δὲν ἔχει σχέσιν οὔτε μὲ τὴν εὐφυΐαν, οὔτε μὲ τὴν θέλησιν. Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εὐφυέστατος καὶ νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν θέλησιν τοῦ κόσμου· ἂν δὲν ἔχῃ ὅμως καὶ ἰδιοφυΐαν εἰς μίαν τέχνην, εἰς τὴν τέχνην αὐτὴν δὲν θὰ κάμῃ τίποτε.

Τὴν ἰδιοφυΐαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει διὰ τὸ πιάνο ἡ Ἑλενίτσα τοῦ φίλου μου, φαίνεται ὅτι τὴν ἔχει μὲ τὸ παραπάνω ἕνα πτωχὸ παιδὶ ἐκ Τριπόλεως, τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ εἰς μίαν οἰκίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ὀνομάζεται Μαυρομάτης, καὶ εἶνε μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν. Τὸ ἐξωτερικόν του, ἂν δὲν εἶνε ἐλκυστικόν, ἔχει ὅμως κάτι τὸ ἰδιαίτερον. Σιωπηλὸς συνήθως καὶ ἀγέλαστος, ἔχει ξηρόν, ὀστεῶδες πρόσωπον, καὶ μεγάλα ζωηρὰ μάτια. Ἡ κλίσις τοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν ἐξεδηλώθη ὡς ἑξῆς. Μίαν ἡμέραν ἠκολούθησε τὴν μουσικὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, καὶ τὸ βράδυ ἐσφύριζε τὸ ἐμβατήριον ποῦ ἔπαιζε, χωρὶς λάθος. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ἐπωφελήθη ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ πιάνου τὰ ὁποῖα ἐλάμβανεν ἡ κόρη τῆς οἰκογενείας. Ὁσάκις τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία, ἐπήγαινεν εἰς τὸ πιάνο καὶ ἔπαιζεν. Οὕτω μίαν ἡμέραν οἱ κύριοί του τὸν ἤκουσαν, πρὸς μεγάλην των ἔκπληξιν, νὰ παίζῃ μίαν δυσκολωτάτην κλίμακα, ὅπως τὴν ἤκουσεν ὄχι ἀπὸ τὴν κόρην, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον! Σημειώσατε ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς εἶνε μόνον ὀλίγοι μῆνες ποῦ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα του δὲν ἐδιδάχθη ποτὲ οὔτε μουσικὴν οὔτε τίποτε, καὶ ὅτι εἶνε ὁλωσδιόλου ἄξεστος καὶ ἀγράμματος.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ αἰφνιδία ἔκρηξις τοῦ ταλάντου του ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κυρίους του, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν τὴν συνδρομὴν τοῦ Δήμου Τριπόλεως διὰ νὰ τὸν εἰσαγάγουν εἰς τὸ Ὠδεῖον. Ἐκεῖ θὰ ἀρχίσῃ συστηματικὰς σπουδὰς μουσικῆς, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι μὲ τὴν κλίσιν ποῦ ἔχει, ἂν ἀναπτύξῃ καὶ ἰσοδύναμον ἐπιμέλειαν, θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν καλὸς μουσικός, ἴσως δὲ — ποῖος ἠξεύρει; — καὶ μέγας.

Τὸ «Ἄστυ», ἡ ἐφημερὶς ἡ ὁποία διηγεῖται τὰνωτέρω περὶ τοῦ ἰδιοφυοῦς ὑπηρέτου, ὑπενθυμίζει τὴν ἰταλικὴν φρᾶσιν: «Διὰ νὰ εἶνε κανείς, ἀνάγκη νὰ γεννηθῇ» (bisogna nascere, per essere). Τοῦτο ἐν μέρει εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὄχι μόνον εἰς τὴν Τέχνην, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἀνθρωπίνην ἀσχολίαν, καὶ δι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἑνωρὶς ἐννοεῖ τὴν κλίσιν του, τὴν ἰδιοφυΐαν του, καὶ οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε, τὴν ἀκολουθεῖ τὴν καλλιεργεῖ. Μόνον ὁ τοιοῦτος εὐδοκιμεῖ καὶ ἀναδεικνύεται. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἐπιμένουν ἢ πιέζονται νὰ μανθάνουν πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐγεννήθησαν, παθαίνουν ὅτι καὶ ἡ Ἑλενίτσα τοῦ φίλου μου...

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἐγὼ φοβᾶμαι τὸ Θεὸ
Ποῦνε ψηλὰ καὶ βλέπει.
Φοβᾶμαι κοὶ τὸν ἄνθρωπο
Ὁποῦ Θεὸ δὲν ἔχει!

★

Ὅσα δύνεσαι νὰ βγάζῃς
Κι' ἀπ' τὰ ἴδια νὰ ξωδιάζῃς.
Νὰ μὴ βγάζῃς δύο, τρία,
Καὶ ξοδεύεις δεκατρία...
Κι' ἀπ' τὰ ἴδια νὰ κρατήσῃς,
Νὰ μὴν τύχῃ κι' ἀρρωστήσῃς.

★

Στάλα μὲ στάλα τὸ νερὸ
Τρυπάει καὶ τὸ λιθάρι.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΥΛΛΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΥΒΔΙΝ

1.

Ὁ Κύριος Παραδαρμένος:— Γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ!.. γιατί ξεφωνίζουν ἔτσι τὰ παιδιά;...
Ἡ Κυρία Παραδαρμένου:— Γυρεύουν νὰ τους δώσω.....
Ὁ Κύριος Παραδαρμένος (διακόπτων):—Δόσε τους ὅ,τι γυρεύουν. Ἀμάν! νὰ μὴ τὰκούω!

2.

Ἡ Κυρία Παραδαρμένου:—Ὀρίστε... τοὺς ἔδωσα ὅ,τι ἐγύρευαν. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;
Τὰ παιδιά:—Τρού, τρού, τρού!... Ραταπλάν! πλάν! πλάν!
Ὁ Κύριος Παραδαρμένος:—Γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ!!.. Πάρ' τους τα! Πάρ' τους τα γρήγορα... καὶ καλλίτερα ἂς κλαῖνε!

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὁ Ἰωβῆνος ἔφερεν ἤδη τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ξιφίδιόν του. Ἀλλ' ὁ κύριος Ὀρδερῖκος τῷ ἥρπασεν ἀμέσως τὸν δεξιὸν βραχίονα, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο πρὸς τὸ μέρος του, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν Ὄθωνα νὰ τῷ κρατήσῃ τὸν ἀριστερόν.

— Ὄχι, δὲν θὰ μας φύγῃς, Ἰωβῆνε, εἶπε πρὸς τὸ παιδίον· μοῦ ὑπεσχέθης νὰ με ὁδηγήσῃς σῶον καὶ ἀβλαβῆ εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἐκεῖ, εἶσαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου.

— Ὤ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβῆνος μὲ θυμόν· θὰ εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ μου εἴπητε αὐτά, ἂν ἀφίνατε εἰς ἐμὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταξειδίου σας. Τώρα ὅμως, ποῦ χωρὶς νὰ θέλω καὶ νὰ πταίω, ἤλθατε νὰ χωθῆτε 'ς αὐτὴ τὴ σκηνοφωλιά, πῶς εἰμπορεῖ νὰ εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀσφάλειάν σας; Τί εἰμπορῶ νὰ κάμω; Πῶς νὰ συγκρατήσω μόνος μου τὴν ἀγέλην τῶν κακούργων; Νομίζετε ὅτι μόνον μὲ τὴν εὐγλωττίαν μου θὰ τους πείσω νὰ μὴ λεηλατήσουν τὰς ἀποσκευάς σας μὲ τὰ βασιλικὰ δῶρα;... Χμ! φθάνει μόνον νὰ μας ἰδοῦν, καὶ βλέπετε τί κακὸ ἔχει νὰ γίνῃ. Τὸ λάθος ὅμως δὲν εἶνε δικό μου!

— Καλέ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ὀρδερῖκος, τοῦ ὁποίου οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο· εἰμπορεῖ νὰ ἠπατήθην καὶ νὰ σε ἀδίκησα· σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως νὰ σε ἀποζημιώσω μὲ τὸ παραπάνω καὶ νὰ σου πληρώσω ἑκατονταπλασίως τὰς ὑπηρεσίας σου, ἂν κατορθώσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Βέρναζον. Ὄχι, δὲν νομίζω βέβαια ὅτι θὰ ἠμποροῦσες νὰ συγκρατήσῃς τοὺς λῃστάς· ὅμως πρέπει νὰ γνωρίζῃς εἰς αὐτὰ τὰ δάση καμμίαν κρύπτην, ὅπου θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ καταφύγωμεν καὶ νὰ κρύψωμεν τὰ βασιλικὰ δῶρα, προωρισμένα διὰ τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννην τῆς Ναρβέννης καὶ ὄχι διὰ τοὺς λῃστάς.

— Ἀφῆστέ με λοιπὸν ἐλεύθερον, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβῆνος. Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου νὰ σας ὁδηγήσω εἰς ἕνα μέρος, ὅπου οἱ Ἱσπανοὶ αὐτοὶ δὲν θὰ σας εὕρουν. Ἐλᾶτε γρήγορα καὶ ἥσυχα.

Κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁδηγοῦ, ἐπέζευσαν ὅλοι, καὶ κάθε ἱππεὺς ἔσυρεν ὀπίσω του τὸ ζῷόν του διὰ μέσου τῆς λόχμης τοῦ δάσους. Μετ' ὀλίγον οἱ θάμνοι καὶ αἱ ἄκανθαι, αἱ ὁποῖαι ἐδυσκόλευαν τὴν πορείαν, ἐτελείωσαν εἰς δρυμόν, ἔχοντα προπύργιον βραχῶδες. Ἐκεῖ διηνοίγετο ἓν σπήλαιον, μισοσκεπασμένον ἀπὸ σωρὸν πετρῶν. Ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλόν, ἀλλ' ὀλίγον βαθύ.

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα σπήλαια πειὸ ἐπάνω, εἶπεν ὁ Ἰωβῆνος δεικνύων τὴν φαλακρὰν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ· εἶνε εὐρυχωρότερα ἀπὸ αὐτό, ἀλλὰ θὰ ἐκινδυνεύαμεν νὰ μας ἰδοῦν, καθὼς θὰναβαίναμεν. Ἔπειτα θὰ εἶνε πιασμένα ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα τῆς Ἔρλης, ποῦ θὰ ἐπρόφθασαν, ἐλπίζω, νὰ καταφύγουν ἐκεῖ τὰ κακόμοιρα!

Ἐν ᾧ ὁ Ἰωβῆνος ἔδιδε τὰς ἐξηγήσεις ταύτας πρὸς τὸν Ὀρδερῖκον, οἱ ὑπηρέται ἐτοποθέτουν εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου τὰ κιβώτια τῶν δώρων καὶ τὰ καλάθια τῶν τροφίμων, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἐμβάσουν καὶ τὰ ζῷα. Κατ' ἀνάγκην λοιπόν, ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἔμειναν ἀπέξω, δεμένοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς τοὺς κορμούς. Εὐτυχῶς, ὁ δρυμὸς εἶχε πυκνόφυλλα δένδρα, συμπεπλεγμένα μὲ κισσούς, καὶ ὁ σκιερὸς των θόλος ἦτο ἐπίσης μία στέγη.

Ὁ κύριος Ὀρδερῖκος, ἀσφαλὴς πλέον, ἐκάθησεν ἐφ' ἑνὸς κιβωτίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ὅπου ἐπανελθὼν ὁ Ἰωβῆνος τῷ εἶπεν:

— Τώρα, αὐθέντα, θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ τρέξω πρὸς βοήθειαν τοῦ καλοῦ Ἡγουμένου. Ἐξαιτοῦμαι ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν σας τὴν βοήθειαν τῶν δύο ἐλβετῶν λογχοφόρων, οἱ ὁποῖοι θὰ με ἀκολουθήσουν προθύμως, καὶ ἂν μεταξὺ τῶν ἓξ ὑπηρετῶν σας ὑπάρχῃ κανεὶς γενναῖος, ἐλπίζω ὅτι θὰ τῷ δώσετε ἐπίσης τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ μαζί μας.

— Ὄχι, ὄχι καὶ ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ὀρδερῖκος μὲ φωνὴν ἔντονον, τὴν ὁποίαν ὁ φόβος καθίστα συριγμώδη. Τί εἶνε αὐτά;... Καλὲ αὐτὸς ὁ Ἰωβῆνος εἶνε τρελλός!.. Οὐλρῖκε, Ὄθων, νὰ μὴ κινηθῆτε!.. Δι' ἐμὲ ἤλθατε καὶ πλησίον μου θὰ μείνετε! Καὶ σύ, Ἰωβῆνε, ποῖον ἄλλον ἔχεις νὰ ὑπερασπισθῇς ἀπὸ ἐμέ;... Ἐὰν μ' ἐγκαταλείψετε ἐδῶ μόνον μὲ τοὺς ὑπηρέτας, θὰ δώσετε λόγον εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ βασιλέως, καὶ θὰ καταδικασθῆτε εἰς τὴν ἀγχόνην....

Ἡ προσφώνησις αὕτη διεκόπη ὑπὸ φοβεροῦ ἀλαλαγμοῦ, ἐρχομένου ἀπὸ τὸ

ὀροπέδιον τοῦ Μοναστηρίου, ὅπου ἀφεύκτως οἱ λῃσταὶ εἶχον φθάσῃ. Ἐπαναληφθεὶς ἀπὸ ὅλας τὰς ἠχοὺς τῶν βουνῶν, κατετρόμαξε τοὺς ταξειδιώτας καὶ ἐπροξένησε σπασμοὺς τρόμου εἰς τὸν κύριον Ὀρδερῖκον καὶ εἰς τοὺς ἐξ ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι ἐκρύβησαν ὄπισθεν τῶν κιβωτίων. Μόνοι οἱ δύο ἐλβετοὶ ἔμειναν φρουροὶ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, μὲ τὰς λόγχας εἰς τὴν χεῖρα.

Ὁ Ἰωβῆνος ὥρμησε καὶ αὐτὸς ἔξω.

— Εἰμπορῶ νὰ πάρω τὴν λόγχην σου; εἶπε πρὸς τὸν Οὐλρῖκον.

— Βγάλε μοῦ την ἀπὸ τὰ χέρια, χωρὶς νὰ σε βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Ἐλβετὸς ἀποστρέφων τὴν κεφαλήν.

— Κρῖμα ποῦ θὰ πᾷς νὰ σκοτωθῇς, παιδί μου! προσέθεσε· θὰ ἐγίνεσο λαμπρὸς στρατιώτης!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, σάλπισμα ἠχηρόν, προερχόμενον ἀπὸ δεκάδα κυνηγετικῶν κεράτων, ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἀλαλαγμὸν τῶν λῃστῶν. Ἦτο σάλπισμα μὲ ἑπτὰ νότες, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἀκοπός, τὸν ὁποῖον ἔπαιζε τοσάκις μὲ τὴν ἀργυράν του σφυρίχραν ὁ Ἰωβῆνος, κατὰ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ταξειδίου. Τὸ παιδίον ἐστάθη πρὸς στιγμὴν καὶ τὸν ἤκουσε, ἡ φυσιογνωμία του ἐφαιδρύνθη, καὶ πρὶν νὰ ὁρμήσῃ διὰ τοῦ δάσους πρὸς τὸ Μοναστήριον:

— Νὰ σκοτωθῶ; ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἐλβετόν. Ὦ, καθόλου. Δὲν ἀκοῦς τὸ σάλπισμα τοῦ ἀρχηγοῦ μου; Παντοῦ ὅπου αὐτὸ ἀντηχῇ, τὸ δίκαιον νικᾷ. Χαίρετε, καλὴν ἀντάμωσιν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Πῶς ὁ κύριος Ὀρδερῖκος περιέπεσεν εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι διὰ τῆς πονηρίας του εἶχεν ἀποφύγῃ. — Ἡ προσωπιδοφόρος.

Ἂν οἱ λῃσταὶ τοῦ Ρουσιγιῶν δὲν ἐπερίμεναν τὴν νύκτα διὰ νὰ προσβάλουν τὴν Ἔρλην, τοῦτο συνέβη ἐξ αἰτίας τῆς συλλήψεως τοῦ προσώπου των, ὁ ὁποῖος ἦτο συγχρόνως καὶ εἰς τῶν ἀρχηγῶν των. Ἄλλως τε ἤξευραν ὅτι εἶνε ἀρκετὰ πολυάριθμοι διὰ νὰ νικήσουν τοὺς κατοίκους τοῦ μικροῦ χωρίου, οὔτε ἐφαντάζοντο ὅτι ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ὑποκόμητος τῆς Νορβόννης, οἱ ἄνθρωποί του θὰ ἐτόλμων νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ Βερνάζου.

Τὴν αὐγὴν λοιπὸν ἐπεχείρησαν νὰ καταλάβουν τὴν Ἔρλην, ὅπου οὐδεμίαν εὗρον ἀντίστασιν, διότι ὁ Δὸν Ἰουστῆνος εἶχε διατάξῃ νὰ τοὺς ἀφίσουν νὰ ἀρχίσουν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ σκληρότης τῆς τιμωρίας.

Ὁ δὸν Ἰουστῆνος εὑρίσκετο εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἐπεσκόπει ἀπὸ μίαν θυρίδα, ἀναμένων τὴν κατάλληλον στιγμὴν τῆς ἐνεργείας. Τότε ἔδωσε τὸ σύνθημα, καὶ ὅλοι οἱ πολεμισταὶ τῆς Ἔρλης, ἐξορμήσαντες ἀπὸ διαφόρους κρύπτας, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Τότε συνήφθη ἡ μάχη ἐκείνη, τῆς ὁποίας οἱ ταξειδιῶται παρέστησαν μάρτυρες ἀθέατοι ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς κοιλάδος. Διότι οὔτε οἱ πολεμισταὶ ἐκύτταξαν πρὸς τὰ ἐπάνω, οὔτε ὁ δὸν Ἰουστῆνος εἶχε καιρὸν νὰ ἐπισκοπήσῃ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ἀπησχολημένος νὰ παρακολουθῇ τὰ κινήματα τῶν τολμηροτέρων λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφίσαντες τοὺς συντρόφους των μαχομένους μὲ τοὺς ὅλο τόμους τῆς Ἔρλης, ἐπήρχοντο ἤδη κατὰ τοῦ Μοναστηρίου. Ἐκτὸς τούτου, ἔπρεπε νὰ στείλῃ καὶ ἐπικουρίαν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἔρλης, τοὺς ὁποίους ἔβλεπεν ὑποχωροῦντας, — ἄνδρας τινὰς ἐκ τοῦ μικροῦ στρατεύματος τῶν ἐμπείρων πολεμιστῶν, τοὺς ὁποίους ἐπεφύλασσε διὰ τὴν κρίσιμον μάχην, ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου. Ἄλλως τε τὸ στράτευμα τοῦτο ἐνισχύετο ὁλονὲν ἀπὸ γενναῖα στρατεύματα ἐκ τῆς περιοχῆς, τὰ ὁποῖα μόλις ἀνηγγέλθη ἡ προσβολή, προσέτρεξαν νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Δὲ Φοᾶ, ἐναντίον τῶν Ἱσπανῶν τοῦ Ρουσιγιών, εἰς πρώτην διαταγὴν τοῦ Δὸν Ἰουστήνου, εὐκίνητοι ὡς δορκάδες, διὰ μιᾶς τῶν δύο ἀτραπῶν, αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς τὴν κοιλάδα· καὶ οἱ λῃσταὶ τὰ ἔχασαν, ἅμα εἶδαν ἐπιπίπτοντας κατ' αὐτῶν τοὺς ταχύποδας καὶ ἐξησκημένους ἐκείνους πολεμιστάς.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς διαθέσεως τῆς μικρᾶς αὐτῆς μάχης, — ἐκ τῶν συνήθων κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους μεταξὺ γειτόνων, καὶ προπάντων παρὰ τὰ σύνορα, — τὸν Δὸν Ἰουστῆνον ἀπησχόλει πολὺ ἡ ἀσφάλεια τοῦ Γάστωνος. Ἰδοὺ διατί τῷ εἶχεν ὑποβάλῃ τὴν ἰδέαν, νὰ ὑπάγῃ νὰ κυνηγήσῃ ἄρκτους εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ βουνοῦ τοῦ Ἁγίου Οὐδέρτου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλογάριαζεν ὅτι ἦτο ἀσφαλής· διότι ἂν μὲν ἡ ἐπίθεσις ἐγίνετο τὴν ἡμέραν, ὁ Γάστων θὰ ἔλειπεν εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν μάχην· ἂν δὲ πάλιν ἐγίνετο τὴν νύκτα, τὸ παιδίον κατακουρασμένον, ἐξηντλημένον ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τῆς ἡμέρας, θὰ παρεδίδετο εἰς ὕπνον βαθύν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ τὸν ἐξύπνα οὔτε θεοῦ βροντή!

Οὐχ' ἧττον οἱ συλλογισμοὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ καθησυχάσουν τελείως τὸν Δὸν Ἰουστῆνον. Ἤξευρεν ὅτι τίποτε σχεδὸν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν συμβαίνει, ὅπως τὸ προϋπολογίζει κανεὶς ἐκ τῶν προτέρων

— Ἀλλοίμονον, θεέ μου! ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ Ἀδελαΐς, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Δὸν Ἰουστῆνον εἰς τὸ κωδωνοστάσιον, καὶ ἀπὸ μίαν τουφεκήθραν ἐπεσκόπει τὰ ὑψώματα τοῦ Ἁγίου Οὐδέρτου· βλέπω κεφάλια νὰ κινοῦνται ἀνάμεσα 'στὰ δένδρα. Τρέχουν... τρέχουν μὲ μεγάλην γρηγοράδαν... Ἀχ! ὁ Γάστων ἐπιστρέφει!

— Ἐπιστρέφει;! ἐφώναξεν ὁ Δὸν Ἰουστῆνος· εἶσαι βεβαία;... Ἐπιστρέφει, καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ λῃσταὶ φθάνουν εἰς τὸ Μοναστήρι!.. Πρέπει νὰ καταβῶ ἀμέσως, εἰδεμὴ θὰ ριφθῇ πρῶτος εἰς τὴν μάχην, καὶ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποῦ ἔλαβα, θὰ πᾶνε χαμένα!...

Ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο τῳόντι ὁ Γάστων μὲ τοὺς συντρόφους του, κατερχόμενος τὰς κλιτῦς τοῦ Ἁγίου Οὐδέρτου, εἴτε διότι εἶχεν εἰδοποιηθῇ περὶ τῶν συμβάντων, εἴτε διότι τὸ κυνήγιον εἶχε τελειώσῃ ἐνωρίτερα ἀφ' ὅτι, ἐλογάριαζαν, — ὁ δὸν Ἰουστῆνος ἐφόρεσε βιαστικὰ τὸ κράνος του, ἐχαιρέτισε τὴν Ἀδελαΐδα καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ ὀροπέδιον, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σάλπισμα τοῦ εὐγενοῦς οἴκου τῶν Δὲ Φοᾶ μὲ τὰς ἑπτὰ νότας, ἐχαιρέτιζε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Γάστωνος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Διοπτροφοροῦσα* ἐπιστρέψασα ἀπὸ τὴν Αἰδηψόν, καὶ ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τῆς φίλης της *Ποιμενίδος* τῆς *Δίρφης* πῶς τῆς ἐφάνησαν τὰ λουτρά, ἀπήντησεν:

— Ὀλίγον ὑγρά...

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Διοπτρόφορων τῆς Νεολαίας

* * *

Ὁ Τοτός, πάντοτε ἀφῃρημένος, γράφει πρὸς τὴν Διάπλασιν:

« Εἰς τὴν στήλην τῶν Πληροφοριῶν, σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς ἐκ μέρους μου ὅτι ζῆ-ῶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς *καὶ τὴν χρονολογίαν* τοῦ Ζιζανίου. . . »

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλλοπροσάλλου

* * *

Ἡ μητέρα :— Μὴ τραβᾷς ἔτσι τὴ γάτα ἀπὸ τὴν οὐρά!

Ὁ Τάκης :— Ἐγὼ μόνον τὴν κρατῶ, ἐκείνη τραβᾷ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΠΡΟΧΘΕΣ, — μοῦ γράφει ἕνας νέος μου φίλος, εἰς τὸν ὁποῖον δίδω παρακάτω τὸ ψευδώνυμον *Φλδξ Θριάμβου*, — προχθὲς ἔλαβα τὰ φυλλάδιά σου καὶ ἐθαύμασα τὸν πλοῦτον τῶν εἰκόνων, τὸν ὡραῖον χάρτην, τὰ ὡραιότατα διηγήματα καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἀλληλογραφίαν σου. Ἀΐ θὰ τὴν εὐγνωμονῶ τὴν *Ἀμβρακιώτιδα Ἀθραν*, διότι μοῦ *ἄνοιξε τὰ μάτια* κυριολεκτικῶς. Τώρα εἶμαι δύο ἐνθουσιώδεις φίλοι σου ἐδῶ, καὶ θὰ κάμωμεν τὰδύναται-δυνατὰ νὰ σοῦ ἐγγράψωμεν καὶ ἄλλους συνδρομητάς, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ τὸ κατορθώσωμεν.» Καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω, καὶ σας εὐχαριστῶ ἀπὸ τώρα.

Ἀραχνίτσα Τραπεζουντίου, τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις, ἐπρόφασε καὶ το ἐπῆρεν ἄλλη φίλη μου· ὥστε στεῖλε μου νέον.

Ὄχι, ἀγαπητή μου *Χλόη τῆς Θαλάσσης*, προτιμῶ νὰ μὴ κάμω κανένα λόγον δι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, διὰ νὰ μὴ ἐκτραχυνθοῦν τὰ πράγματα περισσότερον. Δέν μου ἀρέσουν αἱ ἔριδες καὶ αἱ δυκαρέσκειαι μεταξὺ συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ εἶνε ὡς ἀδελφοί. Ἀσπάζομαι καὶ τὰ δύο *Ζιζάνια*.

Στήριγμα τῆς Μητρός, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ κάμω αὐτὴν τὴν χάρι, νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω ἠλιθδὴ ἰδιαιτέρως πρὸς ποίους ὀφείλεις τετράδια, διότι τότε ὅλοι θὰ εἶχαν τὴν ἰδίαν ἀξίωσιν, καὶ ποῦ καιρὸς νὰ γράφω ἰδιαιτέρως! Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν ἔχω καιρόν, θὰ κάμω διὰ τοῦ φύλλου μίαν ὑπόμνησιν πρὸς ὅλους. Ὅστε κανεὶς δὲν πρέπει νὰ δυσαρεστηθῇ, οὔτε νὰ ἐντροπιασθῇ.

Καλὴν πρόοδον εἰς τὸ σχολεῖον, *Οὐρανία Μακαριόστης*. Γράφε μου λοιπὸν συχνά, ἀφ' οὗ χαίρεσαι τόσον πολὺ ὅταν σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν.

Ἔχω πάλιν ἐμπρός μου δύο ὡραία; ἐπισκόπος σου, *Κρητικὸν Κάστανον*; Σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ὁ Νῖνος ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, καὶ ἡ Θῶλεια γράφεται μὲ ει. Ἔλαβα καὶ τὴν φωτογραφίαν. Τί χαριτωμένα ποῦ εἶσθε καὶ τὰ τρία παιδάκια! Καλῶς νὰ ἔλθῃς!

Τὰ δύο δεκάλεπτα γραμματόσημα, *Προσωπιδοφόρε Ἱππότα*, ποῦ ἔστειλες διὰ τὰ Μ. Μυστικά σου, εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ καταργήθησαν ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου καὶ δὲν ἔχουν κάμμιαν ἀξίαν· στεῖλε μου λοιπὸν ἄλλα.

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, ἡ *Θερινὴ Βροχή*, ἡ *Τοιγγαρέλλα* καὶ τὸ *Ἀγὸ Περιστεράκι* ἐπῆγαν μίαν ἡμέραν, — διὰ χιλιοστὴν φορά, — εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἐγωρίσθησαν μὲ μερικοὺς Ρουμάνους. (ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπισκέψεως τῶν Ρουμάνων φοιτητῶν, ἐπῆγαν εἰς τὴν Βυζαντινὴν αἴθουσαν τοῦ Μουσείου καὶ ἔγραψαν τὰ ὀνόματά των καὶ τὰ ψευδώνυμά των εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν, (τὸ ὁποῖον γνωρίζετε καὶ ἀπὸ τοὺς περισινοὺς Περιπάτους τοῦ κ. *Φιλδωνος*.) Μοῦ γράφουν λοιπὸν ὅτι, ὅποιος θέλει νὰ μάθῃ ποῖοι εἶνε, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον καὶ ἂς κυττάξῃ τὸ βιβλίον τῆς Βυζαντινῆς Αἰθούσης εἰς τὸ φύλλον τῆς 6ης Σεπτεμβρίου — Πῶ, πῶ, τί ἔχει νὰ γίνῃ!

Ἰσημερινὲ τοῦ Κόσμου, σοῦ ἐστειλα τὸ Βραβεῖόν σου καὶ ὅ,τι ἐζήτησες. Πολὺ καλὰ λέγεις ὅτι καὶ τὸ γ' Βραβεῖον δὲν εἶνε ὀλίγον διὰ τὸν μὴ τυχόντα ἄλλοτε βραβείου, καὶ ὅτι αὐ.ὸ θὰ σου χρησιμεύσῃ ὡς τὸ σκαλοπάτι, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ φθάσῃς ἕως τὸ Πρῶτον.

Μόνωσις [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὁλόκληρον, ὄχι μόναν διότι εἶνε ἐξυπνότατα γραμμένη, ἀλλὰ καὶ διότι δίδει ἕνα καλὸ μάθημα εἰς τὰ παιδιὰ ποῦ εἶνε λαίμαργα καὶ κάμνουν τοῦ κεφαλιοῦ των. Τὴν πληροφορίαν σου δὲν δημοσιεύω διότι ἡ *Ἀλλοπρόσαλλος* δὲν εἶνε τὸ ἐξαδελφάκι σου.

Τὰ *ἐδιάβασα ὅλα*, *Δοξία* [ΕΕΕ], καὶ τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν, καθὼς καὶ τὸ διήγημα. Μοῦ ἤρεσαν ἀρκετά, ἀλλὰ περισσότερον ἡ ἐπιστολή, ἡ περιγράφουσα «ὀλίγας ἡμέρας διασκεδάσεως» μὲ χάριν καὶ μὲ ζωηράντητα. Διὰ τὸ διήγημα — ἀρκετὰ καλὸν ἄλλως τε ἐν τῷ συνόλῳ, — σοῦ παρατηρῶ ὅτι σοῦ λείπει ἀκόμη ἡ πεῖρα τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία θὰ σου ἐπέτρεπε νὰ περιγράφῃς ταιαῦτα πράγματα μὲ ἀλήθειαν.

Καὶ ἡ ἰδική σου ἐπιστολή, *Ἀγγελε Λόγερινέ* [ΕΕΕ], καθὼς καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ ποιήματος μοῦ ἤρεσαν πολύ. Ναί, ὁ κ. Ξενόπουλος εἶνε γραμματεὺς τῆς «Νέας Σκηνῆς», ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη τὰ συγχαρητήριά σο· διὰ τὴν παρόστασιν τὴν πρὸς τιμὴν τῶν Ρο.μάνων; διότι ἡ ἐπιτυχία της ὀφείλεται εἰς ἄλλους.

Εἶχες δίκαιον, *Τσούχτρα* [Ε!, ποῦ δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρόν, ἀφ' οὗ σοῦ ἔτυχαν τόσα ἐμπόδια. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῇ *πολὺ σον ἐνθυμήθης, καὶ ἂς μὴν ἔλαβε τὸ συγχαρητήριον.* Ὅσον διὰ τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρος*, τὴν ἔστειλα τότε εἰς τὸ Ἀρσάκειον· ἀλλ' ἂν δὲν τὴν ἔλαβε, ποῖος πταίει;

Καλῶς ἦλθες, *Κωπηλάτις Κύθηραι*! Χαίρω πολὺ ποῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ μοῦ ἔγραψες περὶ αὐτῆς, ἡ συλλογή τῶν αὐγῶν σου πρ χωρεῖ, ὡς νὰ ἐλπίζω ἡ βοηθῇ καμμία ἀνωτέρα δύναμις», καὶ ὅτι δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς ν' ἀποκτήσῃς ἓν ἢ δύο αὐγά. Ἀφ οὗ ἀπέκτησες ἀκόμη καὶ ἓξ αὐγὸ ὄφεως!.. Μὰ ποῦ τὰ βρίσκεις!

Ἄβρα τῆς Κερκύρας, νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃς ἀμέσως ἓν εὐχαριστήριον πρὸς τὴν κυρίαν Θ. — Ἡ προσφώνησις τῆς ἄλλης ἐπιστολῆς σου « Ἀγαπητή μου κυρία Α» δέν μου φαίνεται ἀνάρμοστος, κρίνω δὲ καλὸν νὰ ὑπογράφῃς «ἡ παλαιά σας μαθήτρια», διότι βέβαια ἡ ἀνάμνησις θὰ εἶνε εὐχάριστος εἰς τὴν κυρίαν.

Ἡ ζητοῦσα τὸ ψευδώνυμον *Ταϋγέτη* πῶς ὀνομάζεται; Ἐλησμόνησε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν της. — *τὴν τόσον ὡραίαν* καὶ θερμήν.

Ἂν ἔλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖον μου, *Μέλλουσα Καλόγρηα*, θὰ γνωρίσῃς τὸν κ. Παπαδόπουλον, τὴν ἀδελφήν του, τὴν γιαγιὰν τῆς Διαπλάσεως, καὶ ὁποιον ἄλλον ἐκ τῶν οἰκείων καὶ τῶν συνεργατῶν τύχῃ νὰ παρευρίσκεται· Ἐμὲ ὅμως δὲν θὰ με ἰδῆς, διότι ποτὲ δὲν παρουσιάζομαι, — βλέπω ὅμως ὁράτος.

Εὖγε, *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία*, φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶνε πολὺ περίεργη καὶ ὡραία αὐτὴ ἡ συλλογή τῶν ἐντόμων ποῦ κάμνεις. Ἔτσι, μέσα εἰς τὸ μεγάλο καρυδένιο κουτί, μὲ τὸ γυαλένιο σκέπασμα, καρφωμένα ὅλα 'τὴ σειρὰ τὰ ἔντομά σου, θὰ εἶνε κάτι τί ἔκτατον. Φανεράσου ὅτι καὶ ὁ Ἀναναὶς ἐξετρελλάθη μὲ αὐτὴν τὴν συλλογὴν καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς· ἀλλ' ἅμα τοῦ εἶπα ὅτι χρειάζονται ἐργαλεῖα, ὑγρά, κουτιὰ καὶ προπάντων .. κῆπος μεγάλος, παρῃτήθη τῆς ἰδέας.

Ἀϊ-Λάϊρ τῶν Πατησίων, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.

Ἀπορῶ καὶ ἐξίστασαι, *Κόρη τοῦ Δουνάβεως*, πῶς, ἀφ' οὗ τὰ φύλλα στέλλονται κατὰ Σάββατον, ἔλαβες πέντε ἑβδομάδων φύλλα μαζί! Μὰ εἰ Ταχυδρομεῖον εἶνε αὐτὸ τὸ ἰδικόν σας;

Ἡ φίλη μου *Ἰτέα* [ΕΕΕ] κατελήφθη, καθὼς μοῦ γράφει, ἀπὸ μίαν φοβερὰν στιχομανίαν. Δὲν κάμνει τώρα τίποτε ἄλλο, παρὰ *ρεμβασμοὺς καὶ* στίχους. Καὶ εἶνε τόσον ἀφῃρημένη, ὥστε ὅταν τὴν συνήντησε μία φίλη της καὶ την ἠρώτησε «Τί κάμνεις, *Ἰτέα*;» ἐκείνη τῆς ἀπήντησε: «Στίχ..... ἄ. ὄχι! πολὺ καλά, εὐχαριστῶ.» Καὶ σήμερον ἡ *Ἰτέα*, μαζὶ μὲ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν της, μοῦ ἔστειλε καὶ δύο ποιήματά της, τὰ ὁποῖα μοῦ ἤρεσαν ἀρκετά. Δέν θὰ μου στείλῃ καὶ ἄλλα;

Μαῦρο Σύννεφο [ΕΕ], σὲ βεβαιῶ ὅτι κ' ἐγὼ ἐπέρασα πολὺ εὐχάριστον ὥραν μὲ τὴν ἐπιστολήν σου. Σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, διότι καὶ πάλιν θὰ πάθῃς τὰ ἴδια. Φαίνεται ὅτι τὰδέλφια σου εἶνε φοβεροὶ «ἐξερευνηταὶ ψευδωνύμων», μ' ὅλα τὰ μουστάκια των...

Ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου γράψῃς, *Μικρὲ Γαλαζιατή*, διότι ἂν ἦταν νὰ περιμένῃς τὸ *Μαντᾶρίνι τῆς Χίου*, ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ μὲ εἶχες χωρὶς γράμμα σου! Χαίρω ποὺ σου ἀρέσουν τόσον πολὺ τὰ διηγήματά μου.

Ἔλα λοιπόν, *Χακὴ Μαργαρίτα*, ἀφ' οὗ τὸ ἐπιθυμεῖς τόσον, πετάξου ὀλίγον εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε δύσκολον! Ἡ *Μαργαριτοφόρος* θὰ σε δεχθῇ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ θὰ σας βλέπω πάλιν νὰ περιπολῆτε μαζί, ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Αἱ προτάσεις σου περὶ Μ. Μυστικῶν, *Πένθιμος Κυπάρισσος*, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές Ἀπὸ τὰς ἄλλας ποὺ μου ἔστειλες ἕδημ σ.εὐθη μία μόνον, διότι ἐκ τῶν λοιπῶν ἄλλαι μὲν θἀπευθύνοντο πρὸς ὀνόματα, - καὶ κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦτο ἀπαγορεύεται, — ἄλλαι δὲ πρὸς ψευδώνυμα παρῃνημένων. Πάντοτε τὰς προτάσεις αὐτὰς τὰς παραλείπω.

Καὶ ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* ἔσπευσεν ἀπὸ τώρα νὰνανεώσῃ τὴν συνδρομήν της διὰ τὸ 1902. Εὖγε! Ὅσον διὰ τὴν πληροφορίαν της, ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιεύσω κατάλογον τῶν καθυστερούντων Μ. Μυστικά, εἶνε περιττή.

Εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς κατάλογον, *Ἀμβρα κιώτις Ἄβρα*, ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ σου δημοσιεύω προτάσεις εἰς κάθε φύλλον. Γράψε μου ποῖον φύλλον ἔλαβες σχισμένον νὰ σοῦ το ξαναστείλω. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν ζῆλον τοῦ ἐξοπαθώματος

ΑΥΤΙΕ ΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 31ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

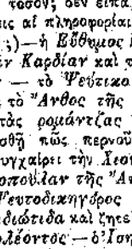

Ἐδῶ βλέπετε τὸν κ. Ἀθῳρήτον, τὸν φίλον του κ. Καλοθρεμμένου, ἔπως θὰ τὸν ἰδῆτε εὐκολώτατα καὶ εἰς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα, ἂν στρέψετε τὸ φύλλον οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰρστερᾷ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Ὁ κορμὸς τοῦ κ. Ἀθῳρήτου εἶνε τὸ κάτω μέρος τῆς ζακέττας τοῦ κ. Καλοθρεμμένου, οἱ δὲ πόδες του σχηματίζονται ἀπὸ τὸν ὄπισθεν φράκτην. Ἀπὸ αὐτὰ ὁδηγούμενοι, ἀνακαλύπτετε καὶ τὴν περ λήν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι ἀστὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Σώσστρον* (Ν. Α. οὐδὲν γνωρίζω περὶ τοιαύτης ἑταιρίας· ἡ βραδύτης εὐθύνει τὸ ταχυδρομεῖόν σας, διότι ὅλων τῶν συνδρομητῶν τῆς αὐτῆς πόλεως τὰ φύλλα στέλλονται μαζὶ καὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου.) *Ψαρᾶν τοῦ Βόρεισου* (Κ Τ) *Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου* (Ε. Ν. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Δαίμαργο Ποντίκι* (Α. Ω. ἔχουμε κ' ἕνα *Δαίμαργο Γατάκι* καὶ πρόσεχε μή σε φάῃ·) καὶ *Φλόγα Θριάμβου* (Ν. Τ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ *Χλόη τῆς Θαλάσσης* ἀσπάζεται τὴν *Μόνωσιν* — τὸ *Ζιζάνιον* τοῦ *Γυμνασίου* ἀσπάζεται τὴν *Ρουμανικὴν Σημαίαν*, καθὼς καὶ ὅλα τὰ *Ζιζάνια*, ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ *Περονοσπόρου τοῦ Αἰγίου* — τὸ *Ζιζάνιον Σχολείου* ἀσπάζεται τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα*, καὶ τὸ πληροφορεῖ ὅτι το γνωρίζει καλλιστα· — ἡ *Ἀλλοπρόσαλλος* πληροφορεῖ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* ὅτι ἐν τὴν γνωρίζει, καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖόν της· — ἡ *Ἰσονοσκεπὴς Δίρφη* καὶ ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* ἀσπάζονται τὴν *Ἄβραν τῆς Κερκύρας* καὶ τῇ εὐχονται ἐπὶ τῇ ἐορτῇ της ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ (μὰ διατί δὲν της το γράφουν ἀπ' εὐθείας, ἀφ' οὗ συνδέωνται τόσον; δὲν εἶπα, ὅτι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις αἱ πληροφορίαι διὰ τοῦ φύλλου εἶνε περιτταί;) — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* ἀσπάζεται τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ τὸ *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι* ἀπαντᾷ εἰς τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, ὅτι, γνωρίζον τὰς *φαντάζιας* τῆς ἐπαύλεώς των, ἂς φανταασθῇ πῶς περνοῦν· — ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* συγχαίρει τὴν *Ἰσονοσκεπὴ Δίρφην* καὶ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* διὰ τὰ βραβεῖά των· — ὁ *Ψευτοδιηγήσρος* χαιρετᾷ τὴν *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἐξορίστου Ναπολέοντος* — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* συγχαίρει *τὴν Ἰσονοσκεπῆ Δίρφην* διὰ τὸ βραβεῖόν της· — ἡ *Ἐλπὶς Κόσμου* χαιρετᾷ τὴν *Νεολαίαν τῶν Παρισίων* καὶ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀπορεῖ πῶς τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* ἀνεκάλυψε τὸ ψευδώνυμόν της, ἀφ' οὗ δὲν το εἶπεν εἰς κανένα παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐξαδέλφην της, (καὶ δὲν ἀρκεῖ αὐτός;) ἡ ἰδία πληροφορεῖ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔθαφος* ὅτι καὶ περνᾶ, εἰς τὸ 38ον φύλλ. τῆς ἐζήτησεν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· τοῦ ἔστειλε τότε τετράδιον, ἀλλ' ἰδικόν του δὲν ἔλαβε· — ὁ *Παγωμένος Καύκασος* ἀσπάζεται τὸν *Παρδαλὸν Γάτον*, καὶ διατί τὸν ἐλησμόνησε;

τὴν ὁποίαν εἶνε κατηγορούμενος· — ἡ *Μέλλουσα Καλόγραια* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Νοταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησεν, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρει ποῦ νὰ τῆς ἀπευθύνῃ ἐπιστολή· ὁ *Διφνοστερὴς Ναύαρχος* μοῦ γράφει: *Ἡ Δίγεναῖα Ἀθηνᾶ* μοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἔχει ἡλικίαν ἑνὸς ταλλήρου· ἐπειδὴ ὅμως τὸ τουρκικὸν τάλληρον ἔχει διαφόρους διατιμήσεις, —16 1/2, 19, 25, 33 γροσίων κλ.—τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ δώσῃ ἀκόμη μερικὰς διασαφήσεις·—ὁ *Ὑπερήφανος Λέων* ἀσπάζεται τὸ *Τρεμοσθῦον Ἀστέρι* καὶ τὸ συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖόν του·—τὸ *Κεντρὶ* εὐχαριστεῖ τὴν *Σωπηλάτιδα Κύθνον* διὰ τὰ συγχαρητήριά της· — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον, καὶ ὅτι δὲν στέλλει τετράδια εἰς ὅσους τῷ προτείνουν μὲ τὸ παλαιόν· ἂν θέλουν ἀ. ἀνακαλύψουν τὸ νέον· — ἡ *Μικρὰ Γαλαζιανὴ* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται τὸ σκυλάκι της· *Ἐλπίς*· — ἡ *Λιακὴ Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί δὲν τῆς γράφει· — ἡ *Πένθιμος Κυπάρισσος* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ τὴν *Εὔθυμον Κόρην* καὶ τὰς εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήριά των· παρακαλεῖ δὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ τῆς στείλῃ ἓν ἄλλο τετράδιον, διότι—δὲν ἠξεύρει πῶς,— ἔχασε τὸ πρῶτον, καὶ αὐτὸ τὴν λυπεῖ πολύ·—ἡ *Ἀμβρακιῶτις Ἄβρα* παρακαλεῖ τὸν *Διονύσιον Καββαδίαν* νὰ τῇ προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, διὰ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ αὐτὸς τὸνομά της· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* εὐχαριστεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* διὰ τὰς εὐχάς του καὶ τῷ λέγει, ὅτι κατὰ τὸ γνωμικὸν ποῦ ἔγραψε θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής—ὁ *Ἐλπιδοφόρος* χαιρετᾷ τὴν *Σαγήνην Βοώσαν* καὶ *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπεθυμοῦν νὰ ἀντιπαλλάξουν: ἡ *Κοπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Διοπτροφοροῦσαν*, *Κόρην* τοῦ *Στρυμῶνος*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* (μὲ τὸνομά του)— τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τοὺς *Ὡραίους Πρίγκιπας*, *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Λευκὸν Κρῖνον*, *Τρεμοσθῦον Ἀστέρι* καὶ *Βάδεν-Πάουελλ*· — τὸ *Κρητικὸν Κάσταρον* μὲ τὸν *Παρδαλὸν Γάτον*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Κυνηγὸν τῶν Λιγάγγων* (μὲ τὸνομά του) *Μελαγχολικὴν Ἐλληνίδα* καὶ *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* — ὁ *Ψευτοδικηγόρος* μὲ τὸν *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*, (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνοματά των) — ἡ *Ἄβρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (μὲ τὸνομά της)—τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τοὺς *Νεοσυλλέκτους*, *Κυνηγὸν τῶν Λιγάγγων*, *Ζουλέϊκαν*, *Φαιδίμην* καὶ *Περονδσπορον Λίγιον* —ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Εὐγενῆ Καρδίαν*, *Ὑπερήφανην Ἐλληνίδα* καὶ *Λιώτην-Σουλιώτην* — *Πυθαγόρας* ὁ *Σάμιος* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Προκυμαίαν Σμύρνης*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*—ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Μαρίδα τῆς Καρύστου*, *Εὐέλπιδας* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* —ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μὲ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν Διοπτροφοροῦσαν*, *Παταρούναν τοῦ Ἀγροῦ*, καὶ *Χιοτοσκεπῆ Δίρφην* (εἰ δυνατὸν, μὲ τὰ ὀνοματά των)—ἡ *Λιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Περονδσπορον Λίγιον*, *Ζίκ-Ζάκ*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Δόν-Ροτρίγον* καὶ *Βίδ*—ὁ *Προσωπιδοφόρος Ἱππότης* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν*, *Προκυμαίαν τῆς Χίου* καὶ *Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης*· — ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὸν *Κάβο-Κόρακα*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Χιωτοπούλαν* (μὲ τὸνομά της) καὶ *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει)· — τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Λεοπάρδαλιν*, *Ὑπερήφανην Ἐλληνίδα* καὶ *Κελαϊδίστραν* — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Ἄβρα* μὲ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*, *Ζωηρὰν Φλόγαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των,) *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Δικηγόρον τῆς Νεαλαίας*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διαπλασίς* πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀλλοπρόσαλλον* (|ΕΕ) διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου ἔστειλα ὡς βραβεῖον τοὺς τόμους ποῦ... ἠπάτησες) *Ἐλένην Σκλάβου* (αἱ λύσεις δεκταὶ) *Παμπάνηρον Κατεργάρην* (ὄχι μόνον ὡραία ὡς ἡ πρώτη, ἀλλὰ καὶ ἀκμὴ ὡραιοτέρα θὰ εἶνε ἡ δευτέρα σειρὰ τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, διότι εἰς αὐτὴν θὰ περιλάβῃ τὰ τελευταῖά του, τὰ καλλίτερά του εἰς ὅλας σου ἐκείνας τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί·) *Εὔθυμον Κόρην*, (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Ναυτοπόλαν τῆς Ἀνδρου* (ὁ 24ος τόμος δὲν κρᾶται πλέον! δρ. ἀλλὰ δρ. 2.50. ὥστε γράψε μου ποῖον ἄλλον τόμον ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς θέλεις, διὰ νὰ σου στείλω τὸ βραβεῖον) *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* (ἔστειλα·) *Ἑσπεράνιν* (σοῦ ἔστειλα ἓν Βιβλίον Συμπεριφορᾶς διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Συλλόγου δὲν γνωρίζω ἄλλο, εἰμὴ ὅτι εἶνε ποίημα ἱκανὸν καὶ ὅτι κατ' αὐτὸ ἐπροκηρύχθη·) *Ἐλπίδα Κόσμου* (ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* δὲν εἶνε ἐκ τοῦ φύλου σου, ὥστε δὲν εἰμπορεῖς νὰ τῆς ζητήσῃς ἀλληλογραφίαν·) *Ὑπερήφανον Λέοντα* (βέβαια, ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ δώσῃς τὴν δραχμὴν εἰς τὸν πτωχόν, καὶ σ' ἐπαινῶ πολύ) *Ποιητικὸν* (σοῦ ἔστειλα τὰ «Διηγήματα» καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀμαρυλλίδα* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη ἀπὸ μουντζοῦρες εἰς τὰ γράμματα τῶν μικρῶν μου φίλων, ἔννοια σου γιατὶ εἶμαι συνειθισμένη...) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (βέβαια, ὡς μεγαλήτερος ἔπρεπε νὰ ἐπισφραγίσῃς τὴν ἐπιστολήν·) *Παγωμένον Καύκασον* (λοιπὸν, ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὰς Πέτρας, νὰ μοῦ γράψῃ συχνότερα· χαίρω ποὺ σοῦ ἤρεσε τὸ ἑλληνικὸν ψευδώνυμον·) *Δροσερὰν Ἐπέραν* (ἔνιοι ἔπαθαν ὅτι εὐχαριστήθηκα πολὺ διὰ τὸν νέον μου φίλον·) *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Κεραυνοβόλον Ἀστέρα* (σοῦ ἐζήτησα 20 λεπτὰ, διότι εἶχες στείλῃ δύο τετράδια Μ. Μυστικῶν χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενον δεκάλεπτον· ἰδὲ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ κεφ. Ζ' παράγρ. 7, εἰς τὸ φύλλον 1-2 ἐ. ἔ·) *Μινώταυρον* (βραβεῖον ἔστειλα· ἀσπάζομαι ὅλα τὰ ἀδελφιά·) *Ἀποστᾶσαν Ἐλπίδα* (μήπως ἦτο τῆς ἀδελφῆς σου μία ἀνώνυμος ἐπιστολὴ ποῦ ἔλαβα, μὲ τὸ ψευδώνυμον Ταϋγέτη; εἰπὲ της λοιπὸν νὰ μοῦ ξαναγράψῃ καὶ νὰ ὑπογράψῃ·) *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* (ἔστειλα·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (ἔστειλα τὰ Βραβεῖα καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀδελφῆς σου·) *Νέον Ναύτην* (βραβεῖον ἔστειλα· λύσεις ἰδέχθην·) *Π. Δ. Ἀποστολόπουλον* (δὲν πειράζει· σοῦ ἔστειλα χάρην διὰ τὰς λύσεις·) *Δίγαῖον Πέλαγος* (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσω λίαν προσεχῶς· ἀδύνατον ὅμως μὲ τὴν σφραγῖδα τοῦ φωτογράφου) *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (ἔστειλα ὅ τι ἐζήτησες· ἡ μαμά σου ἔχει δίκην· δὲν εἶνε φρόνιμον νὰγρυπνῇ τόσοις ὥρες· λοιπὸν... καὶ νὺκτα!) *Κυκλαδίτην* (σοῦ ἐξανάστειλα τὸ φύλλον ποὺ σου ἐλάθωσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ὁ φάκελος εἶχε μέσα τυρί· τί παράξενα πράγματα! φίλησέ μου καὶ τὰδελφάκια·) *Ὡραίους Πρίγκιπας* (εὖγε, ὡραιοτάτη ἡ περιγραφή σου εἰς Ὄλυμπιαν ἐλδρομῆς·) *Ἄνθος Ἀνθῶν* (λυποῦμαι ποὺ δὲν θὰ σ' εὐχαριστήσω, διότι ἐρωτήσεις περὶ λήψεως Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύω ποτέ·) *Ζαφθὴν Μαυρομάτα* (χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς κάθε Κυριακήν. ὅμως ἔσπευσες νὰ κραπανεθῇς, διότι αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν·) *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* (εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους· ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (καλῶς ἦλθες· ἔχεις λοιπὸν 2,000 εἰκονογραφημένα Δελτάρια; εὖγε!) *Διοσκούρους* (μοῦ ὀφείλετε 10 λεπτὰ δι' ἓν τετράδιόν σας, ποὺ δὲν εἶχε γραμματόσημο·) *Δικανερίνην Χαριτάτου*, *Βάδεν Πάουελλ*, *Ἐλπιδοφόρον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 *Σεπτεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ συγγραφόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

414. Στοιχειόγριφος.

Ποιὸς ἀρχαῖος καλλιτέχνης,
χωρὶς κεφαλὴν ἂν μείνῃ,
Καὶ τὴν δόξαν του θὰ χάσῃ
καὶ τετράποδον θὰ γίνῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου.

415. Ἀναγραμματισμός.

Ἂν τὸ ἀφίσῃς ὅπως ἔχει
Νύκτα-μέρα τρέχει, τρέχει
Εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις
Καὶ ποτὲ δὲν σταματᾷ.
Μ' ἂν τὸ ἀναγραμματίσῃς,
Μιὰ θεὰ θὰ σχηματίσῃς,
Ποῦ ἑνὸς ἥρωος τὸ πάλαι
Ἦτο ἄσπονδος ἐχθρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Κεντρί.

416. Τονόγριφος.

Ἂν μάρισῃς ὅπως ἔχει,
εἶμαι ῥῆμά τι κοινόν.
Ἂν τὸν τόνον μεταθέσῃς,
εἶμαι μία ἐκ τῶν τριῶν...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα τοῦ Σαμίου.

417. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον παρέχει ἡ Θυσία.
Τὸ δεύτερον εἶνε Θεὸς ἐν τῇ Μυθολογίᾳ.
Τὸ τρίτον μου μέρος τῆς γῆς ποῦ ὅμοια ἔχει δυο.
Διαμέρισμα ἐπὶ τέταρτον οἰκίας σοῦ δεικνύω.
Στὸ πέμπτον μου ἐξάπαντος ὑπακοὴν νὰ δίδῃς
Κι' ἀντωνυμίαν κτήσεως ἐπὶ ἕκτον μου θὰ ἴδῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδου τοῦ Ἀθηναίου.

418. Ἀκανόνιστον.

+★★	= Ἀντωνυμία
★+★★★	= Ζῷον χρήσιμον.
★★★+★★	= Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
★★★+★★	= Ἄνθος κιτρινόν.
★★+★★★★★	= Ἰχθὺς νόστιμος.
★★★+★★★★★	= Ἔντομον ὠφέλιμον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνὸν ὡδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

419. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἄβρα τῆς Σκύλλης ὡς κ' ἡ τοῦ Πειραιῶς,
Ἡ Ἀργυρᾶ Συρίκτρα μαζὶ κ' ὁ Κεραυνός,
Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τοῦ Ἀγροῦ τὸ Ἴον,
Ἂν μου δανείσουν κάθε ψευδώνυμον ἓν γράμμα,
Μακεδονίας πόλιν θὰ κάμω ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔγας τῆς Ἀνατολῆς.

420. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος.— Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ . . . . . .

Ὁ Μαθητής :— Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.

Ὁ Διδάσκαλος : — Πῶς ; ! !

Ὁ Μαθητής :—Βέβ ια : ὁ ..., ἡ ..., τό...

Ὁ Διδάσκαλος : — Χά, χά, χά ! Μί, παιδί μου, τὸ ἀρσενικὸν εἶνε οὐρὰ ἵππου σῶμα, τὸ θηλυκὸν ἐπαρχία τὸ οὐδέτερον ἀρχαία πόλις !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φουκιδιδαλασσείας

421. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, κάντοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις :

νοῦς, Κρής, ῥῆμα, σῆμα, τίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορελίας Μαφαί.

422. Ἐλλιποσύμφωνον.

αι - ε - ουαι - αωω - αα ε - εο - εευει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιονοθρόνου Μίδα.

423. Γρῖφος.

HLhU καὶ $\frac{\text{ἄ !}}{\text{ηη η}}$ μόν' $\frac{\text{τα}}{\text{ὑλ}}$ τι ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορελίας Μαφαί.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.